

Γράφω αυτή την επιστολή από μια εσωτερική πίεση να μιλήσω για το Γέροντα Πορφύριο. Εζησα τόσα γεγονότα δεκατέσσερα χρόνια κοντά του, ως ένας από τους γιατρούς του, που δεν πρέπει να τα κρύψω από τους αδελφούς μου. Θα διηγηθώ μερικά περιστατικά, που παρουσιάζουν το Γέροντα ως άρρωστο και ως γιατρό. Συγχωρέστε μου τα προσωπικά στοιχεία, που, αν αφαιρεθούν, αλλοιώνουν τα γεγονότα. Ασφαλώς, άλλοι έζησαν άλλες συγκινήσεις κοντά του. Και δεν πρέπει να χαθούν, γιατί αποτελούν σημάδια της αγίας βιοτής του, αποδείξεις της Παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας και υποθήκες για ολόκληρη τη γενιά μας.

Ο Γέροντας ως άρρωστος

Ήταν πραγματικά άρρωστος. Με πλήθος αρρώστιες επάνω του. Τα περισσότερα συστήματα έπασχαν. Προσωπικά διεπίστωσα:

Εμφραγμα μυοκαρδίου (προσθιοδιαφραγματικό με πλαγία ισχαιμία)

Χρονία νεφρική ανεπάρκεια

Έλκος δωδεκαδακτύλου (με επανειλημμένες γαστρορραγίες)

Χειρουργηθέντα καταρράκτη (με αποβολή του φακού και τύφλωση)

Έρπητα ζωστήρα στο πρόσωπο

Σταφυλοκοκκική δερματίτιδα στο χέρι

Βουβωνοκήλη (με συχνή περισφιγξη)

Χρονία βρογχίτιδα

Αδένωμα της υποφύσεως στο κρανίο.

Και η υπομονή του Ιώβειος. Όταν είχε τον έρπητα σε έξαρση και όλο το δεξιό του πρόσωπο (τριχωτό κεφαλής, παρειά, αυτί, σαγόني) ήταν μια ανοικτή πληγή, τον ερώτησα πόσο έντονο πόνο αισθάνεται. Μου απάντησε: "Σαν να ακουμπάω το δεξί μου μάγουλο σε τηγάνι με ζεματιστό λάδι". Και ήταν απόλυτα ήρεμος. Δεν άφηνε ούτε υποψία ότι υποφέρει, ούτε ένα βογγητό.

Πολλές φορές, ενώ βρισκόμουν στο κελλί του και κουβεντιάζαμε, συνέβαινε περισφιγξη της βουβωνοκήλης του, πάντα επώδυνη. Δεν ζητούσε βοήθεια. Αγωνιζόταν να την ανατάξει μόνος του κάτω από τις κουβέρτες του. Κανείς δεν μιλούσε, ενώ από τα χείλη του ακουγόταν ψιθυριστά, με μια ανεπανάληπτη γαλήνη, το "Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ μας".

Μερικοί τον παρεξήγησαν κάποτε, που φίλησαν το χέρι του καλυμμένο από μια γάζα, νομίζοντας ότι σιχαίνεται. Ήταν η εποχή που εμείς το καλύψαμε, γιατί είχε τη σταφυλοκοκκική δερματίτιδα και ήταν ολόκληρο εξελκωμένο.

Αλλ' η κουβέντα μας ένα βράδυ, μετά την καρδιολογική εξέταση και το τυπικό ηλεκτροκαρδιογράφημα, με συνεκλόνησε. Ούτε φαντάσθηκα ποτέ ότι θα μπορούσε ένας άνθρωπος να αντιμετωπίσει έτσι την αρρώστια του. Μου είπε: "Θα σου εξομολογηθώ κάτι, αλλά να μείνει μυστικό. Έχω καρκίνο στην υπόφυση. Ήδη αισθάνομαι τη γλώσσα μου μεγαλωμένη και δεν γυρίζει καλά μέσα στη στοματική κοιλότητα". Ύστερα μου ανέλυσε ιατρικά και σωστά τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων και κατέληξε: "Πρέπει να ξέρεις ότι όταν ήμουν καλογεράκος -ίσως δεκαέξι χρονών- στο Άγιον Όρος, αισθανόμουν τόσο ευτυχισμένος, ιδίως μετά τη θεία Κοινωνία, ώστε έβγαίνα στο δάσος και με δάκρυα

φώναζα: "Δόξα σοι, Κύριε! Ήρθες ολόκληρος μέσα μου, σε μένα το μικρό και αμαρτωλό. Εσύ ο Χριστός μου, που σταυρώθηκες και πόνεσες για μένα και σήκωσες τις αμαρτίες μου. Κι εγώ τι κάνω για σένα; Ποιο πόνο υποφέρω για σένα; Κύριε, στείλε μου ένα καρκίνο! Χριστέ μου, χάρισέ μου ένα καρκίνο, να υποφέρω κι εγώ μαζί Σου". Αυτή την προσευχή την έκανα συνέχεια και μετά το εξομολογήθηκα στους Γεροντάδες μου. Εκείνοι μου σύστησαν να μη το επαναλάβω, γιατί εκπειράζω το Θεό. Ξέρει εκείνος τι θα κάνει. Δεν την ξαναέκανα αυτή την προσευχή. Αλλά τώρα, Γιωργάκη μου, μου τον έστειλε τον καρκίνο. Καταλαβαίνεις την ευεργεσία; Έστω και αργά, θα υποφέρω λίγο μαζί Του.

Έμεινα ενεδός. Πρώτη φορά στην ιατρική σταδιοδρομία μου άκουγα τη φράση: "Δόξα τω Θεώ, έχω καρκίνο"! Είχα ξεχάσει ότι μπροστά μου δεν βρισκόταν άνθρωπος κοινός. Ήταν ο Γέροντας Πορφύριος.

Ωστόσο, ποτέ δεν αρνήθηκε την ιατρική βοήθεια των πολλών γιατρών - πνευματικών του παιδιών. Μάλιστα μια μέρα τον ρώτησα: "Γιατί πολλοί πνευματικοί άνθρωποι, κυρίως μοναχοί, αρνούνται την ιατρική βοήθεια, πιστεύοντας ότι θα τους βοηθήσει κατ' ευθείαν η Παναγία;". Μου απάντησε: "Είναι εγωισμός -πονηρή ενέργεια- να νομίζεις ότι ο Θεός θα κάνει, κατ' εξαίρεση από τους πολλούς, θαυματουργική επέμβαση για σένα. Ο Θεός κάμνει θαύματα και τώρα, αλλά εσύ δεν πρέπει να το προσδοκάς για σένα. Είναι εγωιστική εξαίρεση. Άλλωστε και μέσω των γιατρών ο ίδιος ο Θεός ενεργεί. "Ιατρούς και φάρμακα Κύριος έδωκε", λέει η Αγία Γραφή".

Επιστολή Γεωργίου Παπαζάχου

Επίκουρου Καθηγητή Καρδιολογίας στο Παν/μιο Αθηνών Θεράποντος Ιατρού του Γέροντος Πορφυρίου